

6. Správný poník na parkur

„Jak to vypadá s portrétem té kočičí krásovice?“ zeptala se Saša maminky ráno u snídaně.

„Docela dobře,“ odvětila mamka spokojeně a nalila si do kávy trochu smetany. „Vlastně doufám, že dneska dopoledne dodělám poslední úpravy a po obědě ho dovezu paní květinářce. Můžu tě vzít na Jabloňový květ, když budeš chtít.“

„To by bylo úžasné, díky,“ souhlasila Saša rychle, protože se ze všech sil snažila nemyšlet na to, co se má na ranči odehrát.

Ve dvě hodiny se tam měl objevit obávaný zájemce o koupi Piráta.

Aby z hlavy vyhnala myšlenky na chudáka Charlie a jejího poníka, zašla po snídani za paní Kraftovou. Ned byl šťastný jako blecha, že ji zase vidí, vrhal se jí po nohou a hlasitě přitom štěkal.

Saša si klekla a vzala svého čtyřnohého kamaráda do náručí. „Vzpomínáte si, o čem jsme mluvily včera?“ otočila se na paní Kraftovou. „O tom, že psi potřebují patřičný trénink stejně jako poníci? Napadlo mě, že bych dneska mohla s Nedem začít a něco ho naučit, kdyby vám to nevadilo.“

„Samozřejmě,“ souhlasila paní Kraftová. „Dneska ráno mi volala sestra. Vypadá to, že bude muset zůstat v nemocnici déle, než jsme si původně myslely. A až se vrátí, nebude moct několik měsíců pořádně chodit.“

„To ne!“ ujelo Saše.

„Takže mě požádala, jestli bych si Neda nenechala u sebe, dokud se zase nepostaví na nohy,“ dokončila paní Kraftová.

„Vážně?“ zajásala Saša. Představa, že bude mít tohoto roztomilého pejska hned vedle v domě, a to dokonce po delší dobu, než se původně čekalo, ji velmi potěšila. „A co jste jí na to řekla?“

„Že si to musím promyslet,“ zdvihla významně obočí paní Kraftová a zahleděla se na Neda, který se právě vymanil za Sašinu objetí a rozběhl se za motýlem. „Mám toho malého rošťáka opravdu ráda,“ povzdechla si. „Jenom kdyby nebyl tolik neposlušný!“

„To se spraví, potřebuje jenom pořádný výcvik,“ ujišťovala ji Saša honem. „Nebojte,

vezmu si ho do parády a udělám z něho toho nejposlušnějšího psa na světě!“

A také se do toho ihned pustila. Příštích pár minut se horlivě snažila naučit Neda na povel sednout, ale nebylo to jednoduché. Zaprvé měl tak krátké nohy, že nebylo zcela zřejmé, zda opravdu sedí, nebo ne. A zadruhé se zjevně více zajímal o sáček s psími pamlsky v Sašině ruce než o nějaké povely.

Nakonec Saša rezignovala a raději mu hodila gumovou kost na aportování. „Ale roztomilý jsi i bez výcviku!“ musela se smíchem konstatovat, když pozorovala, jak Ned drží kost v zubech a třese s ní za strany na stranu tak zaujatě, že málem upadl.

Po obědě zavezla paní Kennetová Sašu na ranč, jak slíbila. „Drž mi palce,“ požáda-

la dceru rozechvěle, když ji na Jabloňovém květu vysazovala. „Doufám, že se ten obraz bude paní Bauerové líbit.“

„Určitě,“ kývla Saša povzbudivě a ukázala mamince palce sevřené v pěstí. Maminka jí portrét ukazovala, než ho zabalila. Kočka na něm vypadala nádherně a vznešeně, ačkoliv, popravdě řečeno, také poněkud nevrle.

Na nádvoří hřebelcovaly Julie a Charlie Piráta uvázaného u jabloně. Saša jim hned pospíchala pomoci. „Ti zájemci tu ještě nejsou, že ne?“ rozhlížela se nejistě kolem sebe.

„Ne,“ potvrdila Julie a rychlým pohledem zkontrolovala hodinky. „Ale obávám se, že brzy dorazí. Do té doby bych ještě měla vymyslet nějaký způsob, jak je odradit.“

„Jak to myslíš?“ zajímala se Saša, která mezitím popadla kartáč a začala jim projíždět Pirátovu beztak už naprosto bezchybnou srst.

„Tak, že je potřebujeme přesvědčit, aby si Piráta nekupovali, pochopitelně,“ zabručela Julie. „Ale zdá se, že tenhle kluk o koních něco ví, takže ho nejspíš moc nevydělám, když mu namluvím, že Pirát kouše.“

Saša se kousla do rtů, protože právě znovu bojovala s pocitem viny kvůli tomu, jak to dopadlo se Stellou. „Možná nebudeme ani muset nic říkat,“ zadoufala. „Třeba se mu Pirát nebude líbit.“

„To těžko,“ ozvala se Charlie a ovinula svému ponymu paže kolem krku, „Piráta si zamiluje každý.“

Saša se navzdory vážnosti situace pousmála. Opravdu si nedokázala představit nikoho, komu by se tenhle roztomilý kurážný plavák nelíbil.

Julie horečně uvažovala. „Ten kluk chce závodit,“ pravila po chvíli. „Co kdybychom mu teda tvrdily, že Pirát je moc pomalý?“

„Ale vždyť není,“ protestovala Saša, ale pro jistotu se obrátila na Charlie. „Nebo ano?“

Charlie zavrtěla hlavou.

„To přece nevádí,“ durdila se Julie netrpělivě. „Copak to nechápete? On se dneska přijde jenom podívat, jezdit nemůže, kvůli tomu zlomenému zápěstí. A Charlie povede Piráta tak, aby to vypadalo, že je pomalý.“

„To by asi šlo,“ přitakala Charlie váhavě.

Saša raději mlčela. Ze všeho nejradši by Julii na rovinu řekla, že lhát se nemá, ani

když jde o prodej Piráta, ale netroufala si. A tak se místo toho pevně sevřela rty a pustila do hřebelcování, až Pirátovi srst na krku přímo zářila.

O několik minut později dorazil tolik diskutovaný zájemce. Ruku měl sice v sádře a zavěšenou v šátku kolem krku, ale přesto měl na sobě jezdecké oblečení. „Ahoj, já jsem Jonáš,“ napřáhl ruku s přátelským úsměvem.

„Myslely jsme, že dneska jezdit nebudeš,“ vystartovala na něj Julie okamžitě.

„Taky nebudu,“ přitakal Jonáš nevzrušeně a důkladně si prohlížel Piráta. „Sádru mi sundají až příští týden. Ale popravdě – už se nemůžu dočkat, až budu zase skákat.“

Proto sháním nějakého většího poníka, než začne zimní část soutěže.“

Piráta natáhl nos dopředu k novému příchozímu, ten si toho však nevšímal, protože se soustředil na poníkovy nohy.

„Na co se to díváš?“ neudržela se Saša.

„Na tvar jeho nohou,“ poučil ji Jonáš.
„Vypadají dost dobře. Jak se pohybuje?“

„Výborně,“ vyhrkla Charlie.

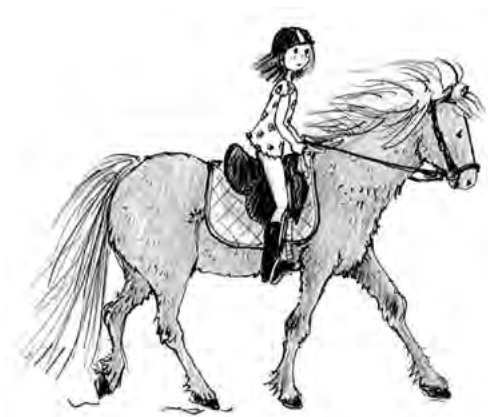
„Jo, to je fakt,“ probodla ji pohledem Julie. „Tedy pokud se na něm nepotřebuješ někam rychle přemístit, to je potom horší.“

Jonáš se na ni zamračeně podíval. Než však stihl požádat o vysvětlení, objevili se vedle nich dospělí.

„Nevypadá špatně, co myslíš, Jonáši?“ uvažovala nahlas chlapcova matka, když Piráta uviděla.

„Ano, zdá se mi dobrý,“ kývl Jonáš.

„Jsi připravená se s ním projet?“ zeptala se paní Marlová Charlie.

Brzy už Charlie v sedle Piráta klusala kolem dokola arény. Jonášův otec po chvíli odběhl vyřídit si nějaký hovor, ale Jonáš se svou matkou se celou dobu nehnuli od zábradlí a upřeně poníka sledovali. „Jde rytmicky a vyváženě,“ pochvaloval si nahlas Jonáš.

